

Sau

DISTORSIONS
núm. 117

Ferran Garcia

SAU



Ed. Males Herbes
2025

Primera edició: gener 2025

© Ferran Garcia

Il·lustració de coberta: “Autumn Morning”, de John Atkinson Grimshaw

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

L'escriptura d'aquesta obra ha rebut el suport del
Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya



Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ISBN: 978-84-129109-5-7

Dipòsit legal: B 22954-2024

Impressió: Liberdúplex

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Joana Castells Savall

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

Per a tu, L

LA TREMOLOR és la diferència entre l'ànima i Déu. Ell no tremola, nosaltres sí.

Havien estat tan feliços que quan li va dir que es moria no s'ho va creure. Era dijous i com cada matí ella havia estat nedant al riu mentre ell feinejava per casa. Li havia deixat el vestit de flors blanques damunt del llit i quan va aparèixer a la cuina, amb els cabells molls i la primavera movent-se entre les cames, l'hi va dir. No amb paraules, perquè no hi ha paraules per dir una cosa així, sinó amb els ulls. De mirades sí que n'hi ha.

Varen passar els tres dies següents acomiadant-se. Ella li va explicar el que havia de fer, ell l'escoltava en silenci. L'única cosa que li havia demanat, si volia compartir la vida amb ella, era que quan arribés el moment ho fes. Tot semblava tan llunyà aleshores que havia dit que sí. Per això i perquè l'estimava com s'estimen les pestanyes i les llàgrimes. Però futur és només una altra manera d'anomenar el present i com tots, també aquell dia llunyà havia arribat. Els tres dies de comiat foren tres punts suspensius que, des d'aleshores, llisquen desorientats per les fondàries del Bosc.

El temps li havia concedit el més gran dels regals i durant cinc anys el cosmos havia celebrat amb pampal·lugues

i col·lisions d'astres els seus somriures. El Bosc havia nascut i mort desenes de vegades al ritme de les estacions i havien compartit cada posta i cada albada sota aquelles fulles immenses. La vida era tan senzilla com només ho és la felicitat, ella marxava de tant en tant i es perdia durant dies pels racons més pregons del Bosc, aquells on cap ésser humà hi ha posat, encara a hores d'ara, els peus. Ell esperava el seu retorn amb l'angoixa dels cadells que, en obrir els ulls després de dormir arraulits al ventre de la mare, es troben per primer cop sols. Quan la veia tornar, descalça i cansada pel corriol, corria a abraçar-la i el cicle tornava a començar. Entre una cosa i l'altra van arribar dues filles. Una idèntica a la mare, l'altra a ell. La primera va morir de seguida, l'altra no.

Quan va arribar el moment ella es va estirar al llit, el mateix que havia compartit l'aire dels seus pulmons enllaçats, i va tancar els ulls. Ell sabia què calia fer però no podia. Ella aleshores el va mirar amb dolçor i ell va tancar els punys. Ja era prou difícil, i ell ho estava complicant més. Es va sentir avergonyit de la seva flaqueza i mossegant-se els llavis va sortir fora. La filla petita, dins del bressol, semblava no adonar-se de res. Quan plorava, ell li donava la llet que ella havia deixat preparada, quan dormia, ell li tocava les parpelles amb els dits, molt suaument. La gran, que ja caminava, ho observava tot sense badar boca. Els seus ulls, a diferència dels de sa germana, no es tancaven mai.

Ell, mentre la dona moria, va anar fins al riu i va seure entre els còdols. Suaus onades que naixien dins de les aigües li llepaven els peus nus. Les onades marxen només per poder tornar una altra vegada, li havia dit un dia. Ara s'adonava que tots aquells anys l'havia estat preparant per aquest moment i ho havia fet amb tant mestratge que no

se n'havia adonat. Al seu costat la filla gran el va abraçar. Van anar, agafats de la mà, fins a la cabana i li va demanar que es tanqués a l'habitació i que no en sortís fins que ell l'hi digués. Que si sa germana plorava li donés la llet, que si dormia li acarones les parpelles. Així ho va fer.

A diferència dels humans ordinaris, ella va morir de dins cap enfora. El seu interior fou la primera cosa que es va apagar i durant aquells dies va observar com la foscor avançava cap a l'exterior. El darrer vespre la seva pell va esdevenir iridescent, prima i tornassolada, centenars de formes de colors es movien inquietes damunt dels seus braços, front i ventre. L'esvaïment total va coincidir, com sempre succeeix en aquests éssers, amb l'albada. Els seus ulls van emetre un darrer esclat de llum en el moment que el sol emergia per l'horitzó.

Abans que es refredés, va fer amb el seu cos el que li havia manat que fes. Ho va executar amb precisió. Va concentrar-se en cada pas, cada seqüència, cada etapa sense pensar en res més, de manera mecànica i mineral, tal com ella li havia ensenyat.

Va separar la pell de la resta del cos, va fer-ne tires que va deixar assecar a prop de la mateixa finestra on sovint miraven en silenci el bosc que els envoltava. Va separar i netejar els ossos de les mans i les costelles, va obrir-li el ventre i en va extreure la matriu, que va omplir de la cendra de la llar de foc on la nit anterior havia cremat els seus cabells llargs, va obrir-li el cor i el va estendre damunt la taula on reien i comentaven l'absència de mosques d'aquell estiu o l'abundància de conills de bosc de la tardor. Li va seccionar amb paciència i cura els nervis i tendons del coll i de la planta dels peus, i va deixar que el sol del matí fes la seva feina damunt la lleixa de la cuina.

Cada acció suposava un dolor infinit que aguantava només perquè ella li havia demanat que ho fes. Cada successió de gestos era un enfilall de sofriments, un rosari de fiblades que aguantava, només, perquè així havia de ser.

La resta del cos fou enterrat sota el gran iroc que creixia davant de la cabana i que havia estat plantat segles enrere amb aquesta finalitat. Tenia als braços la filla petita i al costat la gran.

Va deixar passar tres dies i tres nits, com li havien ensenyat, fins que les parts del cos del seu amor es van assecar. Aleshores, amb paciència i dolor va construir el penjoll, com era necessari que fes, i va comprovar, amb llàgrimes als ulls, com s'impregnava de l'esperit del Bosc i batejava seguint el ritme exacte del seu centre. El va mostrar a la filla gran, que el va acaronar.

Al centre mateix del Bosc va crear-se un ventijol que lliscà entre branques i sotabosc, llepant soques i fulles verdes, fins a arribar a la cabana. L'home va inspirar-lo profundament en el mateix instant que el penjoll va bellugar-se per primera vegada i la filla gran el va prémer amb força entre les seves manetes. La petita va morir tres mesos després, tal com ella li havia anunciat que passaria.

Si bé jo no vaig tenir la culpa del que va passar, sí que en soc la memòria. Soc la propietària dels meus morts, com tu ho ets dels teus. D'això, com de tantes altres coses, no en pots fugir. Cada dia esperem i cada dia ens apaguem una mica. Hem oblidat els seus rostres. Ens demanem si el nostre desesper té a veure amb les seves absències, però és molt més. És aquell gest que sempre hem buscat però que mai hem sabut regalar. Un gest, només. I ens l'endurem a la tomba.

